

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

19-06-1974

Γιατί καρδιά μου τόσο παράπονο και τόση πίκρα;

Τα χέρια κι η καρδιά μου νέκρωσαν.

Οι λέξεις βαριές και άτονες, χοντρά κι άχαρα
σμιλεύονται μεσ' το εργαστήρι του μυαλού.

Ξερόκλαδα κι αφάνες, σέρνονται στη γη.

Κανένας ήχος.

Μόνο ο πεθαμένος ήχος του θανάτου.

Κι ο ήλιος, νεκρίκια κίτρινος, αργομασάει τις πέτρες.

Αχνίζει το νερό στη γη κι ουρανός βρυχιέται,
σκιές ο κόσμος γύρω μου, φιγούρες του Σπαθάρη.